

Но както и да лъже дѣдо Либенъ своята бабичка, то тя твърде добре знае въ чие гърло са излива ракийката, и чѣсто не ще да му налѣе. Въ такавъ случай дѣдо Либенъ са приемава за най-крайните сръдства; той са навъсва, събира си вѣждите заедно, и вика съ високъ и гръмовитъ гласъ :

— Мжлчи, жено, защото . . . Ти можешъ да разсърдишъ и най-кроткиятъ човѣкъ съ своятъ инатъ. Азъ не мога вече да та търпамъ, и ще да те прата у Корлини, при майка ти и при баща ти. Щомъ дойде владиката въ Коприщица да си събира владичината, то азъ ще да го помага да ни разскаже. . . Ти си жена за напущане. . .

Когато баба Либеница чуе тия страшни думи, то изведнашъ налива будненцето, ако и да знае, че дѣдо Либенъ са шегува. Баба Либеница одавна вече са е убѣдила, че дѣдо Либенъ не може да я